

hverken vil være forbundet med Fare at lægge disse Afgørelser i *Lægmands* Haand eller at lade være med at give Voldgiftsmændene den Række af Formforskrifter, som Lovgivningen opstiller for den almindelige Retspleje. Det maa nemlig i denne Henseende erindres, at der ogsaa efter Indførelsen af den her foreslaaede Voldgiftsindretning vil vedblive at være en af den almindelige Lovgivning følgende Adgang for en ved Voldgiftsmænds Fejl forurettet Part til i et saadant Tilfælde at faa Sagen bragt ind for Retten. Have Voldgiftsmændene saaledes fejlagtig paakendt en Sag angaaende Uenighed om den aftalte Pris paa en Hest (hvilken Slags Sager efter Lovforslaget slet ikke hører under Voldgiftsmændene), saa er det en Selvfølge, at Sagen uhindret af Kendelsen kan indbringes for Retten. Have Voldgiftsmændene overset eller misforstaaet en virkelig truffen Aftale mellem Parterne om Afgørelse ad almindelig Retsvej, saa er det ligeledes en Selvfølge, at Retsvejen kan benyttes uden Hensyn til Kendelsen. Have Voldgiftsmændene — hvem det naturligvis, uden at nogen udtrykkelig Forskrift derom behøves, paahviler at give *begge* Parter Adgang til at blive hørte — tilsidesat denne Pligt, da er det ligeledes en Selvfølge, at den Part, der oplyser saadant for Retten, kan faa Sagen afgjort der. Fremdeles: ifald Voldgiftsmændenes Kendelse — der, uden at nogen udtrykkelig Forskrift derom behøves, maa være affattet saadan, at Fogden overhovedet *kan* fuldbyrde den — mangler denne Egenkab, er det atter her en Selvfølge, at Kendelsen er ugyldig, og at Parterne kunne ty til Retten.

Det er Udvalgets Overbevisning, at saadanne Tilfælde ville blive faa; men indtræffe de, ville Parterne ikke mangle Adgang til at ty til de almindelige Retter.

Efter Lovforslaget, saaledes som det indstilles ændret af Udvalget, skal der i hver Retskreds udnævnes et vist Antal Voldgiftsmænd, blandt hvilke der da af Øvrigheden (i København Magistraten, andetsteds Politimesteren) udnævnes to

Voldgiftsmænd til at prøve Forlig mellem Parterne, og, hvis dette ikke kan opnaas, da at afsige Kendelse. Ere Voldgiftsmændene ikke enige, da tiltage de en Opmand i Henhold til Lovens § 4.

Den af Voldgiftsmændene eventuelt i Forening med Opmanden afsagte Kendelse er endelig og kan ikke indtænkes for Domstolene.

Udvalget har samlet sig om disse Hovedsynspunkter og kan tiltræde de Principper, der ere lagte til Grund for Forslaget. Ligeledes er Udvalget enigt i Ønskeligheden af allerede i indeværende Rigsdagssamling at faa Forslaget ophøjet til Lov, da Afgørelsen af de Tvistigheder, som kunne følge af Handel med Husdyr, derved sikkert vil bringes ind i et nyt og bedre Spor.

Det under Nr. 1 stillede Ændringsforslag gaar ud paa at fastslaa, at hvor der ikke udtrykkelig ved Handelens Indgaaelse er truffet Aftale om, at mulige Tvistigheder angaaende Handelen skulle afgøres ad almindelig Retsvej, høre disse ind under Voldgiftsmændenes Afgørelse.

Ændringsforslagene Nr. 2, 3 og 4 ere nærmest af formel Karakter, men indeholde dog den Realitet, at paa Landet indstiller Sogneraadet en Mand for hver Kommune, og af disse udmelder Amsraadet det i § 2 nævnte Antal Voldgiftsmænd.

Det under Nr. 5 stillede Ændringsforslag er en Følge af Forslaget under Nr. 1 og gaar ud paa at fastslaa Stedet for Tvistighedernes Afgørelse.

Ændringsforslaget under Nr. 6 tager Sigte paa det Forhold at indføre en Klagefrist, indenfor hvilken den søgende Part skal begære Sagen henvist til Voldgift. Endvidere fastsætter Forslaget Regler for, hvem af Voldgiftsmændene der skal fungere som Formand for Voldgiften, samt Bestemmelse om Tingsvidner.

Under Nr. 7 bestemmes det, at Sagernes Behandling skal indledes med Forligsprøve.

Ændringsforslagene under Nr. 8 og 9 ere af formel Natur.